

[Nørskov.]

Haandværkerne heller ikke det, de burde tjene.

Nu er der stillet Reformen i Udsigt. Jeg vil da sige ganske kort til Regeringen, at hvis disse Reformen skal hjælpe, maa det være virkelig effektive Foranstaltninger, der letter de tunge Byrder, saa et godt og samfundsnyttigt Arbejde igen kan give et rimeligt Udbytte.

J. S. Foget: Det staar nu klart, at det virkelig er, som jeg hævdede for nogle Uger siden, at Regeringen sender Rigsdagen hjem uden at have gennemført nogen Foranstaltning, der kan hindre det almindelige Sammenbrud inden for Landbruget i visse Egne. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gentog i Gaar Statsministerens Fraser om Samarbejde mellem Arbejder og Bonde, men det staar klart, at man mener ikke et Ord af det.

Adskillige Tusinder af Landmænd staar uden Mulighed for at betale den forfaldne Terminsydelse. Aarsagen er fra Regeringens Side erkendt som værende den, at der var Misvækst sidste Aar. Landbrugsministeren holdt en glimrende L. S.-Tale ved Forelægelsen af Smørlovforslaget, han trak Linierne op for Landbrugets økonomiske Stilling, og adskillige Talere fra Regeringsside har erkendt sidste Aars Misvækst. Man ved altsaa udmærket Besked; det er ikke med de Herrer socialdemokratiske Ledere som med den unge Arbejder, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch omtalte i Gaar. Man kender til Punkt og Prikke Landbrugets Stilling; men man lader ganske kynisk Tusinder af flittige Landmænd, der gennem hele Krisen har baaret Savn og Fattigdom og har slidt fra Sol staar op, til den gaar ned, segne, lader dem smide fra Hus og Hjem.

Jeg tør sige, at dette ikke skal komme til at gaa roligt af, og jeg skal gøre mit til at organisere en Modstand herimod. Tror man da virkelig, at der nogen Sinde kan opnaas blot noget i Retning af Forstaaelse endsige Samarbejde mellem Arbejder og Bonde, naar Arbejderregeringen farer værre frem end gamle Dages Herremænd, naar Arbejderregeringen, som det her er Tilfældet, afviser selv de mest selvfølgelige Foranstaltninger til Afværgelse af, at Tusinder af dygtige Landbrugere, store og smaa, smides ud efter mange Aars haardt Slid, smides ud, netop som Regeringen staar med den duftende Tot Hø i Haanden, der skal fange Koen?

Paa dette Grundlag vil der aldrig komme Samarbejde mellem Arbejder og

Bonde. Paa dette Grundlag vil Kløften graves dybere og dybere. Paa dette Grundlag vil der komme en Kamp imellem de Kategorier i Befolkningen, der naturligt kunde høre sammen. Hvorledes tror man, at en dansk Husmand, hvis Aarsindtægt næppe ligger paa 1 000 Kr. i Gennemsnit, roligt skal lade Statsministeren binde ham i Kobbel med de Arbejdere, der i adskillige Tilfælde har baade 3 000 og 4 000 Kr., eller med de Tantièmeslugere, som Regeringen oplækker som i en Rugemaskine, der foruden deres store sikre Løn kan oppebære et halvt Hundrede Tusinde Kroner aarlig i Tantième? Nej, Regeringen graver Dag for Dag en dyb Kløft mellem Arbejder og Bonde, og jeg beklager det maaske mere end de fleste, for jeg har været mellem dem, der virkelig troede paa et Samarbejde mellem Arbejder og Bonde.

Regeringen har i denne Samling gennemført to Diskontoforhøjelser hver paa ½ pCt.; Renten ligger altsaa nu 1 pCt. over, hvad den laa paa, da Regeringen ubeskaaret overtog Magten. En lang Række Prisforhøjelser er selvsagt fulgt i Renteforhøjelsens Kølvand, Arbejder og Bonde maa betale, andre dækker sig i vidt Omfang, men Arbejderregeringen ser roligt til. Af og til lyder det Raab: Arbejder og Bonde, foren jer! Men Røsten er Kapitalmagtens. Man ved, at den Haand, der er strakt frem for at lokke, er den eneste synlige, der holdes i anden Haand paa Ryggen, som søger at skjule det Tøjr, man ønsker at binde Bonden i. Gennem 11 Aar har man ladet Landbruget arbejde uden Løn, samtidig med at man har gennemført Foranstaltning efter Foranstaltning for andre Erhverv. Bonden har taalmodig holdt ud, han har regnet med, at engang maatte det høre op, han har ikke regnet med, at Lønnen for dette Arbejde skulde være Udsmidning ved Kongens Foged.

Landbrugsministeren har erkendt Landbrugets daarlige Arbejdsvilkaar, og fra flere Hold har man erkendt sidste Aars Misvækst, men at gøre noget effektivt for at afbøde et Krak afslaar man ganske kynisk. I sidste Samling blev Gældssaneringsloven gennemført, langsomt har dens Administration sneget sig af Sted; visse Ændringer til det bedre blev indført i denne Samling, men nu ligger hele Pandekagen paa Gulvet; en Obligationskurs paa helt ned til 85 umuliggør Lovens Anvendelse i videre Udstrækning. Regeringen sagde sidste Aar, at Skylden for, at man gik bort fra Pariobligationer, var Venstres. Det var maaske nok rigtigt, men i denne Samling har Ven-